

JAK VYPADALA MÁ PODZIMNÍ POUŤ NAPŘÍČ ZEMÍ ČESKOU

Tento článek pochází z webu [Za horami.cz](https://www.za-horami.cz), kde najdeš jeho online verzi včetně případné fotogalerie. Až budeš opět ve spojení se světem, můžeš se také podívat na Facebook [@zahoramicz](https://www.facebook.com/zahoramicz), co je nového.

Jak byste naložili s volným časem, když se váš kamarád čtyři dny před odjezdem na zahraniční expedici oddá radostem zánětu v čelisti? Vypravit se sám na 730 km dlouhou podzimní pouť napříč republikou s časovým rozpočtem třech týdnů možná nevypadá jako nejrozumnější nápad. Slota, opuštěné stezky a pořádná nálož kilometrů je kombinace pro otrlé. A slušná výzva.

Když máte kolem sebe lidi, co vás podpoří v každé hovadině, není to vždycky výhra.

„Hej, naozaj skvelý nápad. Choď do toho!“ hecoval mě s opuchlou tváří Lukáš, když jsem mu poslal nástřel trasy.

„Ty se jdi léčit.“ zhodnotil naopak otec při telefonickém posledním sbohem. A tak jsem šel...

Kostelík v Hranicích

VÝZVA PRO LEHCE NEPŘÍČETNÉ

Stejný tzv. kamarád mě přiměl ke zveřejnění svého plánu a online reportování postupu. Čímž zajistil, že z tohohle praštěného podniku nevyouvám předčasně. A že studium předpovědi počasí k nonstop pobytu pod širým nebem nijak nemotivovalo. Dábelský plán ovšem zafungoval a hrozba veřejné ostudy mě přinutila nevyměknout.

Tak jsem se po do devíti hodinách cesty vlakem a rozehřívací procházce ocitl na startovní značce v nejzápadnějším cípu republiky. Cesta slunečným podvečerem mi dopřála poslední hřejivou vzpomínku pro nadcházející deštivé, mlžné a jinak zpotvořené dny.

Čekalo mě 35 km denně. S krosnou a foťákem, takže nijak zvlášť

nalehko. Naprostou většinu času o samotě, protože na podzimních stezkách ve všední dny moc poutníků nepotkáte. Rozmary počasí se rozhodly vyzkoušet, co snesu. Mohlo to být horší, ale barevnou idylu babího léta si maluju jinak.

Jde se na věc

HUTNÁ ATMOSFÉRA ZÁPADNÍHO POHRANIČÍ

„Dneska bych si představoval mlhu, hodně mlhy!“ přál si nejspíše nějaký režisér s nadprůměrně schopnými asistenty. Prvních deset kilometrů jsem absolvovat ještě za černočerné tmy a dalších dvacet v mléčném oparu. Jen tu a tam na mě z pastvin vykouknul kůň, kráva nebo lama. Na druhou stranu přízračná atmosféra ke kraji mezi Hranicemi v Čechách a Aší sedí jako náhrdelník do výstřihu. Tajuplné věže i syrová krajina v mlze násobí své kouzlo, takže ani osamocený poutník se ještě nestíhá moc nudit.

Dřívější přestup na nádraží v Chebu mě lehce odrazil od průchodu tímto městem. Když na to však přišlo, divil jsem se až za

ušima. Nádherný rozlehlý park pod hradbami, zajímavé historické domy... jen ta auta z hlavního náměstí bych nechal někam odtáhnout. Nuž, nesudte města podle podezřelých individuí na vlakáči.

I přes to, že místo mlhy mi druhý den na hlavu pustili vodopády, stále jsem si stíhal svůj pochod jakž takž užívat. Po členitém cípu země přišly dlouhé rovné cesty Českého lesa a kolem nich nejrůznější překvápka. Například ovce pokojně se pasoucí za ostnatým drátem kolem vysílače, jež dříve sloužil jako vojenské zařízení k odposlechu imperialistických zlotřilých plánů.

Věž jako z pohádky... pro zlobivé děti.

SLOTA KAM SE VRTNEŠ

Někdy třetího dne se z romantické pouti začal stávat pochod

smrti. Hned ze startu jsem k tomu přispěl vlastní vinou v podobě neadekvátní snídaně, takže do Mariánských Lázní jsem se doplazel z posledních sil. Pocit, který jsem měl při kontrole předpovědi za zvuku prvních kapek dopadajících na parkoviště před obchodem, by se dal popsat výrazy jako „ublíženost“ nebo „To si děláte prdel!“ Když už se člověk jakž takž zmátoří, ušijou na něj zase tohle!

Denní kilometráž však byla jasná a tak nezbyvalo než nahodit goretex a dobrou víru, že každý chcanec musí jednou přestat, a jít dál. Dobrá víra se mě držela až do půlky dalšího dne, než konečně zabrala.

Nikdy jsem příliš netrpěl fetišem na předpověď počasí a většinu života řešil potřebu znát povětrnostní podmínky pohledem z okna. Tentokrát jsem většinu času skrz žádné okno koukat nemohl a má nálada se v převráceném poměru odvíjela podle předpokládané hodnoty vodního sloupce.

Hodně vzteklá kočka...

DENNÍ RUTINA

Když jsem zrovna nezaspal nebo nečekal než přestane lít, vstával jsem okolo čtvrté ranní. Měl jsem tak příležitost zažít pár krásných úsvitů, jako když jsem procházel severně od Rokycan. Mlha a mrazivé ráno je kombinace, kterou by citlivější romantické duše nemusely ustát bez slzy.

Krátký den veleb jednoznačně raději se prvních deset kilometrů táhnout za tmy než naopak bez denního světla zoufale hledat, kam složit hlavu. Ne že bych to vždycky stihl. Proto mohu konstatovat, že stavět celtový přístřešek po tmě a po hmatu, abyste se kousek nad poměrně využívanou silnicí zbytečně neprozrazovali domorodcům, je zajímavá zkušenost.

Atmosférické ráno

Hlavní myšlenka následující po ranním rituálu oblepování nohou a promazávání všeho, co potřebovalo promazat, by se dala shrnout jako „neremcej a šlapej“. Ještě že pořád bylo na co se těšit. Na druhou snídani krátce po úsvitu a s ní spojenou rozcvičku, na oběd, na večerní chvíli opravování všeho rozbitého ve spacáku před tím, než upadnu do kómatu, atp. Jak vidíte, mé dny byly duševně bohaté asi jako selská spižirna v dobách hladomoru.

Možná trochu přeháním, protože jsem naštěstí stále potkával zajímavá zákoutí, krásné malé osady, pozoroval zvěř... ale rozptýlení bylo vzhledem k délce cesty zoufale málo. A čím byl člověk unavenější a čím hnusnější slotu na něj shora pouštěli, tím méně jsem vítaná zpestření dokázal vnímat.

Tady bych jednou chtěl bydlet

KONEC ZA KTERÝ NENÍ POTŘEBA SE STYDĚT

Sedmého dne si pantáta podle jednoho starověkého bestselleru dal oraz. Jako obyčejný člověk jsem si na svou chvíli prozření musel počkat o den více.

Budíček ve tři ráno abych se stihl z lesa vykopat než začne pršet. Jak jsem tak seděl ještě za tmy v maloměstské zastávce, žvýkal housku z koloniálu odnaproti a pozoroval kolonu aut táhnoucích na Prahu, přišel mi ten svět nějaký nesmyslný.

Očekávaný liják lámal světla do působivé depresivní show, v každém vozu v průměru 1,1 člověka a chudák Vietnamec přes cestu připravoval svůj obchod na zbloudilé ranní zákazníky, aby ho v deset večer mohl zase na chvíli zavřít.

Přesto jsem se v tuto chvíli ještě dokázal zvednout a vyrazit skrz přilehlou chatařskou oblast vstříc dalším kilometrům. Sedět v jednom z těch aut mi pořád přišlo jako horší osud. Ale dojem určitého zmaru a nesmyslnosti už v podvědomí zůstal. Na duchu mě nepozvedl ani pán, kterého jsem potkal mezi chatami: „Nemáte úplně ideální počasí na vycházku, to je určitě nějaká bojovka?“ „Spíše boj...“ odtušil jsem.

Příznačný název zastávky

S výstupem na kopec se mraky začaly rozpouštět a z další zastávky, tentokrát uprostřed polí, jsem si mohl dopřát rozhled do kraje i na nejbližší budoucnost. A nechat své myšlenky sklouznout přes bod zlomu.

Ušel jsem více než třetinu v plánovaném čase. Slušný výkon. Jsou větší borci, ale pro mě to je stále výlet za hranici komfortu (fakt nemám rád mokro) a blízko limitu fyzických sil. Z pohledu zdraví

a kondice jsem schopen pokračovat, ale motivace se stala nedostatkovým zbožím. V tempu, odporném počasí a bez kumpána si člověk cestu moc neužívá.

První dny byly jakž takž, ale později se vše stalo odpudivě repetitivní a vytratila se radost. Když ráno vstáváte s pocitem, že si odkroutíte svou porci kilometrů a těšíte se, až zase budete zalezlí ve spacáku, celý podnik ztrácí smysl. Na průzkum zajímavých míst není čas a v dešti ani nálada. Není se s kým podpořit, pobavit... Jedinou motivací zůstává hec, ale co má člověk ze sportovního výkonu, když s ním zabije další dva týdny života? Vcelku nic.

Poslední čtyři kilometry do Jílového u Prahy jsem si už zase užíval. Žádný spěch, konec, autobus a úleva. Jsem rád, že jsem se na tuhle podivnou cestu vypravil. Stálo to za to, i když po přečtení článku můžete mít stejně jako já smíšené pocity. Ve výsledku je to ale docela zábavná a hlavně užitečná vzpomínka. A viděl jsem kus naší krásné země, který rozhodně míním v budoucnu prozkoumat důkladněji.

Doma...

CO JSEM SE PO CESTĚ NAUČIL

Jednoznačně největší školu jsem dostal z prevence. **Jakýkoliv problém je potřeba řešit hned a nejlépe ještě než vůbec nastane.** Za pár kilometrů už může být bolestivě pozdě. Týká se to jak odírajících se nohou, které v promočených botách dostávaly zabrat, tak budování přístřešku nebo oprav vybavení.

„Pečujte o své tělo“ není při extrémní zátěži věta z náhodně zhlédnuté reklamy na kosmetiku, ale záležitost, která se zatraceně vyplácí. Nikdy jsem tolik pozornosti nevěnoval masážím nohou, strečingu a mazání všeho vším co mi přišlo pod ruku. Druhý den bezpečně poznáte, co jste si zapomněli ošerit, že jste se ráno nebo večer neprotáhli a který problém jste se v bujaré lenosti rozhodli ignorovat.

Co se týče puchýřů a odraných prstů, nikdy jsem touhle potíží moc netrpěl, ale extrémní podmínky a náročný pochod si po třech dnech začaly vybírat svou daň. Nutno přiznat, že ve chvíli, kdy člověk opravdu vnímá varovné signály svého těla, dá se spouště problémů buď předejít nebo je zmírnit na téměř neznatelnou míru.

Ve chvíli, kdy si všechny oděrky včas přelepíte, aby se dále nezhoršovaly, neměl by nastat žádný neřešitelný problém.

Někdy se puchýř objevil opravdu rychle a nečekaně nebo jsem jej po dostatečně dlouhou dobu ignoroval. V těchto momentech jsem se zamiloval do kvalitních gelových náplastí. Pokud je neznáte, jedná se si o poměrně drahý, ale velmi účinný zázrak. I když jsem náplastí původně neměl málo, stejně mi rychle došly.

Takže jak tejpky bez polštářku, tak klasických náplastí (raději takové ty textilní co se prodávají jako jeden delší pruh než už předstříhané papírové ndržící mrchy) a gelových vychytávek bych si pro podobný podnik vzal zhruba dvojnásobek, než si myslíte, že budete potřebovat. I když gelovky drží velmi dobře, vyplatí se je pro jistotu přelepit tejpou.

Bylo i hůř...

Dát na rady zkušenějších chodců také není od věci. Tady to poučení naštěstí nebylo nijak bolestivé, protože vše, co jsem si před cestou načetl jsem poměrně zavčasu aplikoval. Takže lékařskou vazelínu s sebou a v případě, že ani ta vám na odřené tříslu nepomůže, tak prostě přelepit tejpou a je vystaráno.

Lajdáctví se rozhodně nevyplácí. První noc jsem celtu stavěl už dost unavený a vypnutí stříšky jsem ponechal v poměrně punkovém provedení. Lehký noční deštík mě naštěstí velmi snadno přesvědčil, že příště budu záležitostí svého přístřeší věnovat důkladnější péči.

Kamarád s oblibou prohlašuje, že **v Česku se dá střecha nad hlavou nalézt téměř vždy.** V 50% případů je tomu opravdu tak. Jenom polovinu nocí jsem musel spát pod celtou, jinak jsem nacházel úkryt v seníku, turistických přístřešcích, na posedu a

podobně. Když nejste příliš limitováni kilometrží, dalo by se procento ještě zvednout. Nutno podotknout, že „obydlí“ byla často jednomužná a už ve dvou by se situace stala naopak komplikovanější, ale s pomocí cely nikoliv neřešitelnou.

Nemám rád déšť a mokro, ale **s dobrou výbavou a při určitém myšlenkovém oproštění od částečně čistě psychologického pocitu nepohodlí, se dají zvládnout i poměrně hnusné a dlouhodobé podmínky.** Základem je mít stále něco suchého na spaní, náhradní vrstva na tělo, průběžné sušení věcí jak se jen dá a přes den zůstat v pohybu. O údržbě sebe sama ve slotě a náročnějších podmínkách nejspíše sepíšu samostatný článek.

Doupě v seníku

TRASA

Pro zvědavé děti, [zde je přibližný nástřel trasy](#). Sem tam jsem si něco ukrátil, někde zase nadešel...

PŘEPIS DENÍKU

Cestou jsem zveřejňoval reporty za jednotlivé dny. Byla to krátká forma na pomezí deníku, zábavy pro masu a osobní psychoterapie. Večerní chvíle zápisu a krátkého spojení se světem mi nepříliš efektivně vynahrazovaly nedostatek sociálního kontaktu. Dost lidí jsem ukončením pouti zklamal, protože si zvykli na zábavné večerníčky. Pokud jste neměli příležitost je sledovat online nebo si je chcete připomenout, sepsal jsem i [přepis s drobnými korekcemi a doplněním](#). Snažil jsem se, aby neduplikoval tenhle post a navíc obsahuje spoustu vtipných postřehů a rozhovorů, jež jsem měl možnost za své pouti vyslechnout nebo absolvovat, takže určitě stojí za přečtení ;)

FOTOGALERIE

Tento článek pochází z webu [Za horami.cz](#), kde najdeš jeho online verzi včetně případné fotogalerie. Až budeš opět ve spojení se světem, můžeš se také podívat na Facebook [@zahoramicz](#), co je nového.